

Своя кров
Михайло Нечитайло

Страшні і дивні речі кояться в провінційних містечках нашої батьківщини: вбивства, зґвалтування, грабіж. І розслідувати всі ці злочини надзвичайно важко, якщо навкруги тотальна кругова порука. Молодому лейтенантові потрібно прикласти чималих зусиль, аби знайти справжнього злочинця і врятувати від покарання невинного. «Шипшина не цвіте на осінь»... «Своя кров» Михайла Нечитайла – це не лише детективна історія, це твір, який нагадує нам, що, незважаючи на труднощі й перепони, потрібно вірити в справедливість і людей.

Михайло Нечитайло

Своя кров

Повість

Частина перша. Гріх конвою

* * *

Труба – це така хитра конструкція, що коли нею щось починає текти з точки А в точку Б, то обов'язково десь знайдеться точка без наймення, але сама найголовніша, в якій текучість дуже посилюється, причому не по трубі, а з труби.

Вода – це така хитра хімічна сполука, котра, будучи розігрітою серед лютих морозів, раптом пробуджує свою геологічну пам'ять і прагне, знайшовши безіменну точку в трубі, зігріти не призначену їй точку Б, а всю ойкумену.

І цим псує кров.

Бо під ясним сонечком, яке й саме змерзло, аж зжовкло, ти мусиш стати його заміником,

ти мусиш пхатися в паруючу яму, ламати голову над конструкцією труби, сушити мізки над геологічною пам'яттю води, морозити довколишній світ, аби зігріти якусь одну точку Б, сиріч, храм освіти, що в народі здобув коротку назву – школа; а в документах іменується гордо – гімназія.

Конструкція труби загадкова, пам'ять води міцна, бабраєшся в ямі з добру тижняку – ойкумена собі гріється; а точка Б – ну, ніяк.

І тоді хочеться випити.

Ні, не всю воду – куди нам, сопливим; навіть не кварту води – бр-р, і так дубар дубарінський, хочеться випити чарочку. Маленьку таку, маленьку. Але довгу.

Що ж, будьмо. За розквіт гімназій.

* * *

Коли замерзають гімназії – сумно всім. Здається, хилиться до смутку все місто. Аж страшно з того похилу – не дай Бог, упаде, стражденне, то розсиплеться ж на друзки серед затвердлених морозів.

Йому б, місту, радощі в пригоршню, аби не хилилося. Тільки хто зродить її, жадану. Хто, окрім гімназистів.

Їм труба за церкву, вода – за ікону; бо з них народжується новий світ – незаплановані канікули.

Та серед нових світів завжди валяються кострубатими купами залишки світів старих – це директору гімназії примарилося, буцімто випускні класи не наздоженуть вмерзлі у рвану трубу знання, тож погнав нещасних на навчання до двох кімнат, де притулені були на зло всім холодам електрокалорифери.

Вони насмілилися стверджувати, що не вода на цім світі основа життя, та дули до кімнат підігріте повітря.

І цим псували кров.

Чотирьом випускним класам з усіх класів школи випало піднятися супроти води та труб, конвоем стати довкола знань і вести їх до мети – цементувати силою своєю розхристані мізки випускників.

Конвой стояв у дві зміни – бо класів чотири, а теплих кімнат дві. І тільки коли сива ніч

мерзлою грудкою валилася на землю, рушав конвой на постій.

* * *

Але на перетоптаних вулицях міста конвоювалися не тільки знання, конвоювалися й стежки-доріжки, аби розпростертими стояли до ранку, не скрутилися жужмом від дикого морозу – бо місто, в якому вранці жодна душа не знайде своєї стежки, приречене на безкрів'я. А воно повинне бути повнокровним.

Стежки конвоювали собаки. Вони схиляли свої писки до об'єкту охорони й шурували, як навіжені – берегли скарб.

А коли конвой натикається на конвой – ситуація ускладнюється та потребує сторонньої допомоги.

Катя Осмолодова, майбутня випускниця гімназії, стояла серед дороги додому, а впоперек тієї дороги стовбичив пес. Він не гарчав, зирив просто якимось незрозуміло, але йти з портфелем на собаку не завжди є правильний крок.

– Цуцику, йди, йди, – скиглило зо п'ять хвилин дівча.

Позаду собаки щось вихлюпнулося з провулка – чи парубок, чи чоловік.

– Гей! – гукнула Катя. – Дядьку! Проженіть собаку!

– Га? – відгукнулась істота.

– Собаку проженіть, будь ласка, – просилася гімназистка.

– Хай стоїть, – варнякало з вулиці.

– Як це хай стоїть? – обурилася дівчина. – Мені додому треба.

– А ти хто? – допитувалися з дороги.

– Катя, – зізналося дівча.

– А я Болід, – гукнули дівчині. – Знаєш такого?

– Чула.

– Отож. Іди, не бійся, цуцик сумирний.

– Точно?

– Шипшина не цвіте на осінь.

– При чому тут шипшина? – знизала дівчина плечима й несміло рушила на голос.

Пес, що мовчки й без інтересу слухав балачку, раптом наївжився й гавкнув на дівчину.

– Ой! – відскочила до тину. – Твоя шипшина, може, й не цвіте, – гукнула Боліду, – але ж гавкає.

– Стати в конвой! – раптом вереснуло позаду собаки й силует кинувся на пса. – Ану геть, шолудивий, – репетувала постать, – охорона валить!

Пес неохоче, та все ж звільнив дорогу.

– Дякую, бувай, – мовила дівчина й закрокувала вулицею.

– Е-е, ні, – валандався позаду конвой. – Я таких дівчат на дорозі не кидаю, я веду їх до самих воріт.

– Я ж сказала – дякую, я дійду й сама, – відмовлялася Катя.

– Стій! – наразі вхопила постать дівча за комір куртки. – Або йдемо разом, або ніхто нікуди не йде.

– З якої це радості? – обурилася врятована.

– Болід сказав.

– А він хто – цар?

– Він – Болід.

– П'яний Болід, – поправила. – Та й щось не схожий ти на справжнього... мачо, щоб мене водити.

– Як це не схожий? – обурився парубійко. – Ти, курча, та ти ще під квочкою цвірінькало, як я вже...

– Відчепися від мене, – пручалася, – що ти там його вже...

– Баб складав у покоси, – хвалився. – Не віриш, чи що, ціпа?

– Та відпусти ж ти мене, – заіхала портфелем у мармизу.

Приставайло від несподіванки заточився, мацнув рукою розбитого носа.

– Сука, – вилаявся, – ти кому кров пустила? Сопля погана, та я тебе... та я за свою кров... та сотим колоском у покіс зараз ляжеш.

Помчав за дівчам.

А воно, прудке, мчало та мчало вздовж вулиці. Звернуло в провулок.

– Додому тікаеш? – ревів слідом. – Та ти за кров мою не розраховалася, шалава!

Слизькі дороги – непевні траси для перегонів. Слизькі дороги – чом багато вас так на землі? Звідки витікаєте ви, де плодитеся, з чого русла свої тчете й чом чорна така в них рідина стугонить?

– Від конвою не втечеш, – напосівся переслідувач на розпластане дівча.

– Рятуйте! – вереснула.

– Цить, – вхопив за голову, вдарив нею об дорожній лід, – цить, патлата.

Потягнув беззвучне тіло в зарослі до похилої, покинутої давно хижі.

– Согрішимо, – плямкав.

– Та ти не дівка вже, – припадав до вечері. – То це й не гріх уже – в покіс лягти; це так – життя просто та й годі. От матері його трясця – вже й у школі молодиці. Де ж дівчата тоді, в дитсадку?

Повечерявши, зібрав посуд.

– Портфелика не забудь, телице, – кинув до дівчини портфеля.

– Ти сядеш, – наразі вчув нахабне. – Я клянуся – ти сядеш.

– За що? – здивувався.

– За глум.

– Дівко, та тебе, певно, півміста жарило, чого я сідати маю? – обурився.

– Щоб не брав те, що тобі не дають, – нахабніла згвалтована. – Болід драний.

– Заткни халяву, – підступив упритул, – бо додому далеко, а я тут.

– Ти думаєш, тебе не знайдуть? – рюмсала. – Знайдуть.

– А ти що, не збираєшся мовчати? – отетерів. – Ти проти кого преш, дитя? Та мої... мої...
родаки... вони тебе разом з твоїми безробітними... Та шипшина не цвіте на осінь.

– Ой, знайшов, чим хвалитися, своїми родаками. Тьху! Та й мої не безробітні, – зблиснула очима. – Мої...

– На цій вулиці, – заперечив, – солідні люди не живуть.

– Зате просто люди живуть, – раптом несподівано скинула з його голови шапку, вхопила за чуба, гупнула мармизою об цямрину напіврозваленої криниці, біля якої гвалтував.

Гупнула ще раз.

Зібралась – і тікати. Та заплуталась в порваних ним лахах, тож схопив за ногу.

– Просто люди в рахунок не беруться, – вчив. – Уб'ю лярву, хто тебе знайде, ти, горе конвойоване.

А воно не з лякливих трапилося.

– Не вб'єш, – затялося.

– Уб'ю, – наполягав, наступав на горло.

– Ні, – хрипіла.

Сперечалася, сперечалася, будила в ньому звіра, будила, доки й не затихла.

– Дурепа, – вилаявся, – де ти на мою голову взялася?

Помацав тіло, послухав дихання – нічого не второпав, чи жива ще, чи вже того. Тепла ще, точно, а чи жива?

Підтягнув до цямрини, нахилив над криницею.

– Хай Бог їй буде за суддю й за ангела-хранителя, – мовив.

Мацнув рукою по закривавленій своїй пиці.

– Що, напилася моєї кривці? – ехидно зауважив.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22145083&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.